

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **P-holding, s. r. o.**, se sídlem Evropská 810, Praha 6, zastoupen JUDr. Martinem Purkytem, advokátem se sídlem náměstí 14. října 496/13, Praha 5, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2016, č. j. 10 A 57/2015 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce jako kupující uzavřel dne 7. 10. 2010 kupní smlouvu k pozemku parc. č. X v k. ú. K. Následně byl do katastru nemovitostí zapsán jako jediný vlastník pozemku.

[2] V únoru 2015 žalovaný vyrozuměl žalobce, že z parcely č. X v k. ú. K. vydělil parcelu č. X, u níž vyznačil duplicitní záznam vlastnictví žalobce a B. F. – F. Žalovaný tak učinil na základě zeměměřičského zákresu pozemku parc. č. X v k. ú. S. (původně k. ú. V.) do katastrální mapy. Tento pozemek byl v evidenci nemovitostí zaznamenán na listu vlastnictví č. X, přičemž jako poslední a jediný vlastník byl na základě změny č. 178/81 evidován B. F. – F.

II.

[3] Žalobce podal proti tomuto postupu žalovaného žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu podle § 82 a násl. s. ř. s. Podle žalobce neměl žalovaný zákonné oprávnění reálně rozdělit existující pozemek parc. č. X na dvě parcely a zapsat oddělenou parcelu č. X do duplicitního vlastnictví žalobce a jiné osoby. Žalovaný svůj postup opřel o § 93 odst. 2 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), pod který však nelze faktické rozdělení pozemku podřadit. Duplicitní zápis vlastnictví navíc nelze provádět od účinnosti zákona č. 349/2011 Sb. (1. 1. 2012) a nebylo jej možné provést ani podle zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon). Žalobce nabytí pozemek na základě platného právního titulu v roce 2010 od osoby, která nabytí tento pozemek do vlastnictví na základě pravomocného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 13. 5. 2010, č. j. 14 C 229/2008 - 156. Šlo tedy o nabytí vlastnického práva rozhodnutím státního orgánu podle § 132 odst. 2 tehdy účinného zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, tudíž žalovaný do tohoto vztahu nemohl následně zasahovat (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1277/2013). Žalobce také namítl, že majetek B. F. – F. byl s vysokou pravděpodobností zkonfiskován státem. Proto žalobce navrhl, aby soud určil, že byl zásah žalovaného nezákonný, a přikázal žalovanému, aby obnovil stav před zásahem.

[4] Městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Nejprve konstatoval, vycházející přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS, a ze dne 13. 10. 2015, č. j. 7 As 107/2014 - 53, č. 3334/2016 Sb. NSS), že úkon žalovaného skutečně představoval zásah, nikoli rozhodnutí, a že žaloba byla podána v zákonné lhůtě. Následně uvedl, že žalobce neměl k dispozici žádný prostředek ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s., který byl povinen vyčerpat před podáním žaloby. Návrh na opravu zjevné chyby v katastrálním operátu podle § 36 katastrálního zákona nepřicházel v úvahu a žaloba na určení vlastnického práva podle § 80 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále „o. s. ř.“), nemohla být jiným prostředkem ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s.

[5] Dále městský soud konstatoval, že ve věci není sporu o tom, že od 1. 1. 2012 právní úprava neumožňuje vytváření nových duplicitních zápisů o vlastnictví, neboť je vyžadováno, aby byl návrh na vklad vlastnického práva činěn na základě právního titulu, který navazuje na dosavadní zápisy v katastru. To však nic nemění na skutečnosti, že duplicitní záznam o vlastnictví může být v katastru nemovitostí přítomen z předchozí doby. V této věci se jednalo o specifickou situaci, kdy byly duplicitní údaje v katastrálním operátu přítomny skrytě, a to i před zásahem, proti němuž žalobce brojil. Městský soud s odkazem na § 62 odst. 1 a 2 katastrálního zákona poukázal na to, že zjednodušená evidence je rovnocennou součástí katastrálního operátu, a to včetně údajů o vlastnictví, které jsou v ní zapsány, ačkoliv pozemky v ní zanesené nejsou zaznamenány v katastrální mapě a může se fakticky jednat o části pozemků, které mají v katastrální mapě přiděleno jiné parcelní číslo a k nimž v katastru nemovitostí existuje zápis o vlastnictví odlišný od údajů ve zjednodušené evidenci.

[6] Městský soud tento stav označil za nevyhnutelný důsledek nejednotného způsobu evidence nemovitostí, který na našem území existoval před zřízením katastru nemovitostí a kvůli němuž vznikaly faktické duplicity či dokonce triplicity v zapsaných údajích o vlastníkovi téže části zemského povrchu, již odpovídalo více parcel v různých složkách

pokračování

katastrálního operátu. Zájmem státu i všech dotčených osob je co nejrychlejší eliminace těchto jevů. K ní přispívají katastrální úřady prostřednictvím procesu obnovy katastrálního operátu, v rámci něhož mimo jiné sjednocují údaje zapsané ve zjednodušené evidenci a v katastru nemovitostí. To výslovně plyne z § 40 odst. 4 katastrálního zákona, který stanoví, že při obnově katastrálního operátu se do katastrální mapy doplňují parcely pozemků evidovaných dosud zjednodušeným způsobem, pokud to umožňuje kvalita jejich původního zobrazení. Městský soud se ztotožnil s žalovaným v tom, že rovněž z § 62 odst. 1 a 2 katastrálního zákona plyne, že zákonodárce předpokládá postupné doplňování údajů ze zjednodušené evidence do katastru nemovitostí, avšak oporu pro postup katastrálního úřadu v nynější věci spatřoval primárně v § 40 odst. 4 katastrálního zákona.

[7] V situaci, kdy pozemek evidovaný zjednodušeně odpovídal jen části většího celku evidovaného v katastru nemovitostí, vyplývalo podle městského soudu z povahy věci, že katastrální úřad musel v katastrální mapě zobrazit nové hranice pozemku, jenž odpovídal oběma evidencím. Nejednalo se o rozdělení pozemku ve smyslu § 82 zákona č. 183/2006, o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ale pouze o zobrazení již existujícího pozemku v katastrální mapě. Z povahy věci pak vyplývalo, že měl-li být v katastru nemovitostí zobrazen pozemek, který byl doposud evidován zjednodušeným způsobem, přičemž se ukázalo, že k témuž pozemku nebo jeho části byl v katastru nemovitostí evidován jiný vlastník než ve zjednodušené evidenci, nezbývalo katastrálnímu úřadu nic jiného než zapsání duplicitního údaje o vlastnictví do katastru nemovitostí. Městský soud zdůraznil, že se jednalo pouze o zobrazení pozemku evidovaného zjednodušeným způsobem v katastru nemovitostí, tedy o sjednocení dvou evidencí, které jsou rovnocennými součástmi katastrálního operátu.

[8] Městský soud uzavřel, že součástí katastrálního operátu jsou jak pozemky zapsané přímo do katastru nemovitostí, tak ty, které jsou evidovány zjednodušeným způsobem. Zároveň zákonodárce předpokládá, že katastrální úřady budou vyvíjet úsilí směřující k obnově katastrálního operátu, v jejímž rámci dojde ke sjednocení údajů v něm evidovaných. Pravomoc žalovaného ke shora uvedenému postupu vyplývala z katastrálního zákona. Žalovaný tím nezměnil vlastnické vztahy, pouze vyjevil stav, který byl v katastru zapsán i dřív. Posouzení toho, kdo ze zapsaných vlastníků je vlastníkem skutečným, náleží výhradně civilním soudům. Z toho vyplývá, že i správní soud může toliko posoudit, zda katastrální úřad nepromítl údaje dosud zapsané ve zjednodušené evidenci do katastru nemovitostí chybně.

[9] Městský soud následně posoudil námitku žalobce, že došlo ke konfiskaci majetku B. F. – F., a byť uvedl, že se tato okolnost v kontextu historických okolností jeví jako pravděpodobná, podle soudu o ní chyběl nezvratný důkaz v podobě zápisu do pozemkové knihy nebo jiné evidence tvořící katastrální operát či konkrétní konfiskační výměr. Městský soud poukázal na to, že žalobce může docílit odstranění duplicitního zápisu určovací žalobou podle § 80 o. s. ř.

[10] Skutečnost, že osoba, která prodala pozemek parc. č. X žalobci, jej nabyla od státu na základě pravomocného rozhodnutí soudu, nemohla podle městského soudu výše popsané závěry změnit. Změna právních vztahů týkajících se pozemku parc. č. X nemohla mít žádný vliv na vlastnictví pozemku parc. č. X. Tím nejsou popřeny závěry rozsudku

Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1277/2013, podle kterého nelze zpochybnit platnost smlouvy, uzavřené na základě konstitutivního soudního rozhodnutí, dle níž právní předchůdce žalobce nabyl od státu vlastnictví k pozemku č. X. Vlastnictví pozemku nebylo úkonem žalovaného žalobci odňato a platnost smlouvy nebyla zpochybněna. Popsaný nežádoucí stav nelze odstraňovat jinak než prostřednictvím postupného sjednocování údajů evidovaných v katastrálním operátu, potažmo rozhodování civilních soudů.

III.

[11] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky městským soudem.

[12] V kasační stížnosti namítl, že žalovaný neměl k popsanému postupu zákonné zmocnění. Ani § 40 odst. 4 katastrálního zákona, na který poukázal městský soud, podle stěžovatele nezakotvuje pravomoc katastrálního úřadu oddělit z již existujících a v katastrální mapě zobrazených pozemků nové pozemky a zapisovat duplicitní vlastnická práva dvou osob. Stěžovatel připouští, že se nejedná o rozdělení pozemku ve smyslu § 82 stavebního zákona, ale *de facto* se o rozdělení pozemku jedná. Před zásahem žalovaného stěžovatel vlastnil jeden pozemek o výměře 62 459 m² a po zásahu vlastní pozemky dva; jeden o výměře 51 683 m² a druhý – dle stavu v katastru nemovitostí – duplicitně s panem F. – F. Každý z těchto „nově“ vzniklých pozemků má vlastní parcelní číslo. I kdyby se v řízení o určení vlastnického práva k pozemku parc. č. X domohl odstranění zápisu o duplicitním vlastnictví, nedošlo by k automatickému scelení obou parcel. Žalovaný upřednostnil evidenci vedenou zjednodušeným způsobem před evidencí v katastru nemovitostí, čímž porušil jejich rovnost. Stěžovatel také uvedl, že se na vzniku této duplicity nikterak nepodílel a byl zapsán do katastru nemovitostí v dobré víře jakožto jediný vlastník pozemku parc. č. X v původní výměře. Podle stěžovatele šlo nastalou situaci vyřešit mírnějším způsobem, a to vyrozuměním stěžovatele a pana F. – F. o skryté duplicitě a případně provedením zápisu upozornění o skryté duplicitě podle § 21 odst. 1 písm. i) katastrální vyhlášky. V tomto případě by nemusely být měněny hranice pozemků. Žalovaný tedy porušil princip proporcionality, neboť se nejednalo o nejšetrnější z možných prostředků (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/2002). Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil, pouze navrhl její zamítnutí.

IV.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[15] Klíčovou námitkou stěžovatele je, že žalovaný nebyl oprávněn vydělit z pozemku parc. č. X nový pozemek parc. č. X a zapsat u něj vlastnické právo stěžovatele a duplicitně vlastnické právo B. F. – F.

[16] Podle § 40 odst. 4 katastrálního zákona se při obnově katastrálního operátu doplňují do katastrální mapy parcely pozemků evidovaných dosud zjednodušeným způsobem, pokud to umožňuje kvalita jejich původního zobrazení.

[17] Podle § 62 odst. 1 katastrálního zákona se pozemky, jejichž hranice v terénu neexistují a jsou sloučeny do větších půdních celků, do doby jejich zobrazení v katastrální mapě, nejpozději však do doby ukončení pozemkových úprav podle jiného právního předpisu, v katastru evidují zjednodušeným způsobem s využitím bývalého pozemkového katastru, pozemkových knih a navazujících operátů přidělového a scelovacího řízení a evidence nemovitostí. Podle § 60 odst. 2 téhož zákona se pozemky evidované v katastru podle odstavce 1 považují pro účely zápisu práv za pozemky podle tohoto zákona. Údaje zjednodušené evidence se považují za součást katastrálního operátu.

[18] Podle § 23 odst. 5 katastrální vyhlášky ve znění účinném do 31. 3. 2017 se samostatný list vlastnictví zakládá také v případě duplicitního zápisu vlastnického práva.

[19] Podle § 93 odst. 2 katastrální vyhlášky katastrální úřad doplňuje pozemky evidované zjednodušeným způsobem do souboru geodetických informací na základě využití podkladů dřívějších pozemkových evidencí. Při tomto doplnění stanoví parcelní číslo podle katastru, určí další údaje o parcele v souboru popisných informací a uvědomí o tom vlastníka pozemku.

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že postup žalovaného měl oporu v katastrálním zákoně, a tudíž žalovaný nevybočil z mezí stanovených čl. 2 odst. 3 Ústavy, respektive čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[21] Úvodem posouzení je na místě konstatovat, že mezi stranami v řízení o kasační stížnosti není sporná skutečnost, že totožná část zemského povrchu, nyní evidovaná jako parcela č. X v k. ú. K., byla před zásahem evidovaná ve dvou částech katastrálního operátu vzájemně si odporujícím způsobem. Jednak byla evidována zjednodušeným způsobem tak, že odpovídala pozemku evidovanému podle pozemkového katastru pod č. X v k. ú. S. (původně k. ú. V.) a jako vlastník byl uveden B. F. – F., jednak byla před zásahem žalovaného evidována v katastru nemovitostí jako část parcely č. X v k. ú. K. a jako její vlastník byl zapsán stěžovatel. Duplicitní údaje tedy byly v katastrálním operátu přítomny již před zásahem žalovaného, který je předmětem tohoto řízení. Jak vyplývá z § 62 odst. 2 katastrálního zákona, pozemky evidované zjednodušeným způsobem jsou považovány za součást katastrálního operátu a považují se pro účely zápisu práv za pozemky evidované podle katastrálního zákona. Z žádného ustanovení přitom nevyplývá, že by měla tato evidence v daném kontextu menší význam než evidence v katastru nemovitostí.

[22] Zároveň je nutno podotknout, že existence duplicit v katastrálním operátu je krajně nevhodná, mimo jiné z hlediska právní jistoty dotčených osob, a i proto zákonodárce vyžaduje postupné doplňování pozemků evidovaných zjednodušeným způsobem do

katastrální mapy (viz § 40 odst. 4 a § 62 katastrálního zákona a § 93 odst. 2 katastrální vyhlášky). V souladu s tímto požadavkem postupoval žalovaný, když pozemek do katastrální mapy doplnil ve spojitosti s tvorbou digitální katastrální mapy v k. ú. S., kde byl v roce 2015 obnovován katastrální operát zpracováním.

[23] Je pravdou, že nové duplicity vlastnictví nelze od 1. 1. 2012 zapisovat, nicméně jak vyplývá z výše uvedeného, duplicitní zápis vlastnictví stěžovatele a B. F. – F. byl v katastrálním operátu přítomen mnohem dříve. Při doplnění parcely č. X do katastrální mapy došlo toliko k odhalení skryté duplicity, nikoliv k zápisu nové duplicity. S případy skrytých duplicit jako je tento i nadále výslovně počítal výše citovaný § 23 odst. 5 katastrální vyhlášky ve znění účinném do 31. 3. 2017. K tomu lze odkázat na důvodovou zprávu ke katastrální vyhlášce: *„Nové duplicitní zápisy vlastnického práva by podle nového katastrálního zákona neměly již vznikat. Přesto bude třeba podobu listu vlastnictví pro tento způsob zápisu zachovat, a to s ohledem na to, že v katastru jsou ukryty tzv. skryté duplicity. Jedná se o případy, kdy je pozemek evidován jako parcela katastru nemovitostí ve vlastnictví jedné osoby a zároveň jako parcela zjednodušené evidence jako vlastnictví jiné osoby. Tyto duplicity vycházejí najevo teprve v průběhu digitalizace katastru nemovitostí a je nezbytné si tedy ponechat prostředek pro jejich vyjádření“* (dostupná v Elektronické knihovně připravované legislativy či přímo z adresy <https://apps.odok.cz/attachment/-/down/KORN9BLKLKZ2>).

[24] Tyto závěry potvrzuje i odborná literatura: *„S ohledem na neprovázanost zjednodušené evidence s evidencí stejných pozemků v dosavadní katastrální mapě však může nechtěně dojít i k situaci, kdy parcela evidovaná dosud zjednodušeným způsobem je doplněna do parcely katastru nemovitostí, která má podle platných údajů katastru zapsaného jiného vlastníka než osobu, které byla dosud vedena jako vlastník stejné části zemského povrchu ve zjednodušené evidenci. Zde je třeba vyjít z toho, že oba tyto vzájemně rozporné stavy jsou platnými a plnohodnotnými údaji katastru o téže části zemského povrchu. V takovém případě po doplnění parcely evidované dosud zjednodušeným způsobem nezbyvá nic jiného než vyjádřit tento rozporný stav duplicitním zápisem vlastnictví. Fakticky se tedy v tomto případě nejedná o zápis nové duplicity. Zápis nové duplicity ve smyslu § 45 odst. 3 je ostatně vyloučen, neboť podle nové právní úpravy se při zápisu práv do katastru na základě nově doručených listin zkoumá jejich návaznost na dosavadní stav zápisů v katastru, a situace předvídaná kdysi v bývalé katastrální vyhlášce, tedy nový zápis na základě listiny nenavazující na dosud zapsaný stav v katastru, již nemůže nastat. Ve výše popsaném případě však jde o duplicitu, kterou již máme v katastru zapsanou z dřívějšíka. Tato duplicita však dosud byla skrytá, protože rozporné údaje katastru o vlastnictví stejné části zemského povrchu byly zapsány v různých částech platného katastrálního operátu“* (Baudyš, P.: Katastrální zákon. Komentář. C. H. Beck, 2014, str. 184–185).

[25] Obdobně E. Barešová uvádí: *„Nový duplicitní zápis vlastnického práva se nyní může v katastru nově objevit jedině tehdy, pokud duplicita již v katastru fakticky existuje (tj. katastrální úřady mají k dispozici listiny svědčící různým vlastníkům ohledně stejné nemovitosti) a zjevnou se stane teprve při digitalizaci. V takovém případě se tento stav vyjádří v katastru „nově“ duplicitním zápisem vlastnického práva. K této situaci může dojít díky neprovázanosti zjednodušené evidence s evidencí stejných pozemků v dosavadní katastrální mapě. Pozemek evidovaný dosud zjednodušeným způsobem je doplněn do parcely katastru, která má podle*

pokračování

platných údajů katastru zapsaného jiného vlastníka než osobu, která byla dosud vedena jako vlastník stejné části zemského povrchu ve zjednodušené evidenci. Paradoxem je, že tento nesoulad se opírá o platné a plnohodnotné údaje katastru o téže části zemského povrchu. V takovém případě po doplnění pozemku evidovaného dosud zjednodušeným způsobem do katastru nezbyvá nic jiného než vyjádřit tento rozporný stav duplicitním zápisem vlastnického práva. Fakticky se tedy v tomto případě nejedná o zápis nové duplicity, který již od novely zákona č. 265/1992 Sb., provedené zákonem č. 349/2011 Sb., je vyloučen. Při zápisu záznamem se na základě nově doručených listin zkoumala jejich návaznost na dosavadní stav zápisů v katastru, a situace předvídaná v katastrální vyhlášce, tedy nový zápis záznamem na základě listiny nenavazující na dosud zapsaný stav v katastru, již nemohl nastat. Pokud se však jedná o duplicitu, která je již v katastru zapsána z dřívějšíka, ale dosud byla skrytá, protože rozporné údaje katastru o vlastnictví stejné části zemského povrchu byly zapsány v různých částech platného katastrálního operátu, nezbyvá, než takový zápis provést“ (Barešová E., Bláhová, I., Doubek, P., Janeček, B., Nedvídek, L., Šandová, H.: Katastrální zákon. Komentář. Wolters Kluwer, 2015, str. 210).

[26] Nyní posuzovaná věc je specifická v tom, že se hranice parcel evidovaných uvedenými rozdílnými způsoby nepřekrývají. Existující duplicitu nešlo tedy pouze zapsat tak, že by se u pozemku parc. č. X v jeho původní rozloze zapsalo duplicitní vlastnictví B. F. – F. Takový zápis by totiž vyjadřoval nejasnost vlastnictví ve vztahu k celému tomuto pozemku, což by však nereflektovalo skutečnost, že ona duplicita se týká jen zhruba šestiny pozemku, a bezdůvodně by se tedy zápisem duplicity k pozemku parc. č. X v jeho původní podobě vyznačil pomyslný otazník i u částí pozemku, u nichž není o vlastnickém právu stěžovatele žádných pochyb. Vyznačení duplicity tímto způsobem by tedy představovalo nadměrně intenzivní, a tedy nepřiměřený zásah do práv stěžovatele.

[27] Žalovaný však nemohl vzniklou situaci řešit způsobem, který navrhuje stěžovatel v kasační stížnosti jakožto mírnější opatření, tedy informováním stěžovatele a B. F. – F. o skryté duplicitě, případně zaevidováním upozornění o této skutečnosti podle § 21 odst. 1 katastrální vyhlášky. Tím by totiž žalovaný popřel onu rovnost obou zmiňovaných evidencí, neboť ve výsledku by do katastrální mapy nebyla promítnuta parcela evidovaná zjednodušeným způsobem a nadále by byl při nahlížení do katastru nemovitostí jako jediný vlastník celého pozemku parc. č. X uváděn stěžovatel. Pokud ve vztahu k vydělenému pozemku parc. č. X údaje z jedné evidence uvádí jako vlastníka stěžovatele a údaje z druhé evidence B. F. – F., musí být tito dva vlastníci do vyřešení eventuálního sporu o vlastnické právo v civilním řízení evidování rovnoprávným způsobem, právě proto, že jsou si ony evidence rovny.

[28] Nastalou situaci tudíž podle Nejvyššího správního soudu skutečně nebylo možno vyřešit jiným postupem než tím, k němuž přistoupil žalovaný – tedy vyznačením oné šestiny pozemku parc. č. X v jeho původní rozloze jakožto nového pozemku s jiným parc. č. (X) a vyznačením duplicitního vlastnictví právě a jen u tohoto pozemku. Jedině tento postup koresponduje jak se zákonným požadavkem na rovnost obou způsobů evidence pozemků, tak s obecným zákazem nepřiměřených zásahů do práv a svobod (viz např. stěžovatelem citovaný nálezk Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/2002). Nutno zdůraznit, že se nejednalo o rozdělení pozemku ve smyslu § 82 stavebního zákona, ale pouze o doplnění

pozemku včetně jeho hranic již přítomných v jedné z evidencí do evidence druhé podle § 40 odst. 4 katastrálního zákona.

[29] Nejvyšší správní soud má pochopení pro stěžovatelovu složitou situaci. Zákonná úprava však neumožňovala žalovanému jiný postup, kterým by mohl tuto atypickou situaci vyřešit jinak a přitom více šetřit všechna stěžovatelova práva a zároveň respektovat rovnost obou forem evidence. V tomto kontextu je vhodné zdůraznit, že postup žalovaného měl toliko evidenční účinky a žalovaný nikterak nerozhodoval (a ani nemohl) o tom, komu přísluší vlastnické právo k oné sporné části zemského povrchu, ať už je v katastru nemovitostí evidována jakkoli (přiměřeně srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 7. 10. 2007, č. j. Konf 31/2004 - 16). K tomu jsou příslušné soudy v občanském soudním řízení, u nichž bylo řízení o určení vlastnictví ke spornému pozemku zahájeno.

[30] V této chvíli, kdy teprve má být určen vlastník sporného pozemku, se Nejvyšší správní soud nemůže vyjadřovat k budoucímu a toliko potenciálnímu postupu žalovaného v případě, že civilní soud určí za vlastníka stěžovatele, tedy k tomu, jakým způsobem případně žalovaný zapsanou duplicitu odstraní z katastru nemovitostí. Ostatně to není předmětem nynějšího řízení.

[31] Kasační stížnost tedy není důvodná. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty poslední zamítl.

[32] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné úřední činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že ani žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu